

Необично пријатељство

Некада давно у великој шуми, живео је један дечак. Звао се Лука. Био је дечак великих, крупних, плавих очију, прозирног погледа и бисерног осмеха. Био је јако добар и послушан дечак. Нажалост, као мали остао је без породице и није имао ко да се стара о њему. Живео је сам у колиби на врху планине. Пријатељи и породица су му биле шумске животиње. Сам се старао о себи, а за храну и огрев су му помагале животиње из шуме. Једног дана, Лука је устао и кренуо у оближњу шуму да бере шумске јагоде, које је носио у оближњи град да прода. Када је напунио корпу јагодицама, наставио је даље кроз шуму, када је пре њега изашао велики, бели медвед. Био је велики и страшан, али у души је био пуно добар и драг. Лука га је гледао својим крупним очима, не трепћући. Медвед га је гледао и упитао где се то запутио. Лука је био у чуду. Погледао је медведа у очи и плашљиво му рече да иде да прода јагодице које је убрао. „Не плаши се, мали дечаче, помоћићу ти да однесеш корпицу.” Лука је био срећан, али и уплашен. Отишли су до града, продали јагодице и кренули назад. Меда је отпратио Луку до колибе и таман кад је кренуо назад, дечак га позва у колибу. Седели су унутра и пили чај. Меда је постао Лукин стални гост. Сваки дан су продавали јагодице у граду, све док једног дана ловци нису опазили дечака који има необичну пратњу. Посматрали су их сваког дана и кренуше да ухвате медведа, да га убију и да продају његово прелепо, бело крзно. Мрак је лагано падао и ловци кренуше у шуму да траже медведа. Како су се приближавали колиби, чули су смех малог дечака. Схватили су да је медвед сигурно са њим. И био је. Изводио је разне акробације, а Лука га је усхићено гледао, смејао се и аплаудирао му. Његовој срећи није било краја. Крајем ока, медвед примети ловце како се крију у оближњем жбуњу. Био је забринут, али трудио се да дечак то не примети. Брзином муње, меда је смислио план, послао је Луку у кућу и рекао му да подложи ватру, а он ће донети дрва. Лука је устао, а медвед се запути дубоко у шуму и ловци кренуше за њим. Одмицали су све даље од колибе и напokon, меда угледа пећину. Он је знао да пећина има два улаза. Брзо је ушао у пећину и изашао на другу страну затварајући излаз великом стеном. Стрпљиво је чекао да ловци уђу, и када су ушли, меда приђе улазу и откотрља још већу стену и затвори улаз. Ловци су били заробљени и преварени. Меда се задовољно насмешио и кренуо назад. Ловци су запомагали, али узалуд, нико их није чуо. И није било ни важно. Меда се вратио код Луке, запалили су ватру и гледали дуго у прелепи жути пламен.

